

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๔๙-๕๐๐๐
ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๒๕๕-๐๓๑๑

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ข่าวสด (กรอบข่าย) ฉบับประจำวันที ๙ เดือนเมษายน พ.ศ.๒๕๕๗ หน้า ๒๑ มูลค่าข่าว ๔๒๖,๔๖๕.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ได้ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

หากไม่ได้เดินขวักไขว้เพื่อหาคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒอยู่นาน หากไม่ได้เจอผู้คนคลาคล่ำที่หมายจะขึ้นตึกมากเกินจำนวนลิฟต์ ก็คงไม่เข้าใจความเหนื่อยของการเดินบันได 13 ชั้น ขึ้นมายังห้องซ้อมละครเวทีเพื่อคนตาบอด ครั้งแรกของไทย กับละครเวที 6 มิติ เดิมรูปแบบที่ทั้งคนตาบอดและคนตาดีดูร่วมกันได้ "เรื่องเล่าจากห้องห้อย" ละครเวทีที่ผู้พิการทางสายตามีส่วนร่วมตั้งแต่ขั้นตอนการผลิตจนถึงขั้นตอนการแสดง ฟังครั้งแรกอาจชวนสงสัยว่า คนตาบอดจะดูละครเวทีได้อย่างไร ผู้กำกับ รุ่งใหม่วัย 20 ต้นๆ "ดาว" หรือ น.ส.ณัฐวดี กาญจนสูตร ผู้ก่อตั้งกลุ่มศิลปะ Rhythm of Arts นักเขียนบทละครอิสระ ผู้ริเริ่มทฤษฎีรองรับการสร้างละครเวทีสำหรับคนตาบอดเป็นคนแรก โดยร่วมงานกับ "หลุยส์" นายกฤษณ์ สรวงปิยะพันธ์ ผู้ก่อตั้งกลุ่ม Volunteer for me และนักแสดงอิสระ

พี่หลุยส์และดาว

บูม

ดาวเล่าถึงแรงบันดาลใจว่า ละครเวทีเรื่องนี้เกิดจากการร่วมมือกันของดาวและหลุยส์ หลังจากทำงานอย่างหนักร่วมกันปีเพื่อฝึกกันทฤษฎีที่จะมารองรับการทำธีซิสสมัยเรียนอยู่คณะศิลปกรรมศาสตร์ ธรรมศาสตร์ โดยมีความตั้งใจว่า อยากจะให้สังคมหันมาให้ออกัสกับคนตาบอดในการสร้างอาชีพ และมีรายได้เพื่อที่จะดูแลตนเอง รวมถึงอยู่กับผู้อื่นได้อย่างมั่นคงในสังคม

3 หนุ่ม 3 มุม

จากการออกหัดขึ้นมาเพื่อทำวิจัยพบว่า ความพิการทางสายตานั้นแบ่งออกเป็น 5 ระดับ ซึ่งมีตั้งแต่ระดับที่ตาบอดเลื่อนราง ก็อายังพอมองเห็นแสง และสีบ้างแต่ไม่ชัดเจน ไปจนถึงระดับที่ตาบอดสนิท ส่วนหลุยส์เป็นผู้ที่มีประสบการณ์การ

ริเริ่มชักชวนคนตาบอดมาแสดงละครเวทีมาก่อนแล้วเช่นกัน

“เรื่องเล่าจากหนึ่งร้อยเป็นการทำงานร่วมระหว่างคนตาบอด เลื่อนราว คนตาบอดสนิท และคนตาดี ตามศักยภาพที่สามารถทำได้ เป็นละคร 6 มิติ ที่ประกอบด้วย ธารมณี รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ที่คนตาบอดและคนตาดีที่เป็นทั้งเบื้องหลัง นักแสดง และผู้ชมจะมี ส่วนร่วมด้วยกันทั้งหมดโดยละครครั้งนี้คือโอกาสในการแสดงความสามารถของคนตาบอด” ดาวกล่าว

ดาวน้อยตัวเล็ก น.ส.ณัฐริกา สวัสดิ์ พันธุ์กุล หรือ บอม นักศึกษาชั้นปีที่ 4 คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์ นักแสดงคนหนึ่งในขณะ เล่าว่า เริ่มแรกเกิดจากการที่ไปดูละคร เวทีที่รัชดาภิเษก เชียงตอร์ แล้วพบว่า โอกาสในการดูละครเวทีของคนตาบอด ไม่เท่าเทียมกับคนตาดี เลยเกิดความคิด ที่อยากจะทำละครเวที

“ก่อนหน้าก็ เคยช่วยงานละคร เพื่อนคนตาบอด กับพี่ดาวมาก่อน ค่ะ เพราะสนใจที่จะนำละครมาใช้ในการพัฒนา

บุคลิกภาพคนตาบอด เพื่อสร้างความเข้าใจ และอยู่ร่วมกับคนปกติได้อย่างราบรื่น เนื่องจากคุณพ่อคุณแม่เป็นผู้พิการทาง สายตาทั้งคู่ จึงเข้าใจพฤติกรรมการแสดงออก ของคนตาบอดเป็นอย่างดี เช่น การที่คน ตาบอดเข้าสังคมกับคนปกติ มักจะยิ้มโดยไม่รู้ตัว เมื่อเวลาที่ทุกคนกำลังคุยเรื่องเครียด แต่คนตาบอดเผลอยิ้มออกไปสังคมก็ไม่ เข้าใจว่าทำไมถึงแสดง ออกเช่นนั้น รวมทั้ง การโบกมือลาที่คนตาบอดไม่สามารถทำได้ เหมือนคนทั่วไป ดังนั้นการฝึกให้คนตาบอด มาเล่นละครก็จะช่วยเพิ่มโอกาส ในการเรียนรู้และมีแผนการแสดงออกผ่านท่าทาง สีหน้า และอารมณ์”

บอมกล่าวด้วยว่า ภูมิใจในตัวคุณพ่อคุณแม่ มาก เพราะแม่ตัวเองเป็นลูกคนเล็ก แต่ทั้งคุณ ก็พยายามเลี้ยงมาด้วยตัวเอง ส่วนที่ชาย มีญาติฯ ช่วยเลี้ยง ทุกวันนี้ไม่เคยรู้สึกน้อยใจ แต่รู้สึกว่าจะใช้ความรู้ความสามารถ ที่ตนมีพัฒนาศักยภาพของคนตาบอดและ

เริ่มซ้อมบท

ขอให้สังคมให้โอกาสในการอยู่ร่วมกันอย่างเท่าเทียม

ด้าน 3 หนุ่ม 3 มุมที่อยู่ได้ไม่นานก็ สร้างเสียงหัวเราะกันได้ไม่หยุด นั่นคือ น้องเบสท์ นักเรียนชั้นม.6 โรงเรียนสันติ ราษฎร์วิทยาลัย น้องโพธิ์ นักศึกษา ปี 1 สาขา ภาษาไทย และ น้องท้อพีพี นักศึกษา ปี 2 สาขารัฐศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยราชภัฏ สวนดุสิต โดยเบสท์และโพธิ์ เป็นผู้พิการ ทางสายตาระดับเลือนราง ส่วนท้อพีพี เป็นผู้พิการทางสายตาระดับที่มองไม่เห็น หนุ่มเฟรชชี โพธิ์ มีความฝันว่าอยาก จะเป็นดีราวจง เพื่อช่วยเหลือประชาชน ส่วน ท้อพีพี มีความฝันว่าอยากจะเป็นผู้ กำกับละครเหมือน พี่หลุยส์ รวมทั้งหากมี โอกาสอยากใช้วิชารัฐศาสตร์ที่เรียนมาสร้าง ความเปลี่ยนแปลงเพิ่ม โอกาสให้กับคน ตาบอดคุยไปถึงเรื่องข้อดีของคนตาบอด

“ข้อดีการที่เราตาบอดก็ทำให้เรากล้าใช้ชีวิตแบบที่คนตาดีไม่กล้าใช้ คือลองถูกลอง ผิดไปก่อนในสิ่งที่เราไม่รู้ในสิ่งที่เรามองไม่เห็น แล้วค่อยถามเขาเขา รวมถึงทำให้เข้าใจจิตใจ ที่แท้จริงของคนมากยิ่งขึ้น” ท้อพีพีกล่าว

เมื่อถามว่าคิดอย่างไรกับคำกล่าวของ อ.วิริยะ นามศิริพงศ์พันธุ์ นักเคลื่อนไหวเพื่อ สิทธิคนตาบอด ที่ว่า “คนตาดี เล่นดนตรี เรียก ว่า การเปิดหมวก แต่คนตาบอด เล่นดนตรี กลับเรียกว่า ขอทาน”

หนุ่มเบสท์อาสาแสดงความเห็นว่า “อะไร ที่ดีอยกว่าคนอื่น ความสงสารมักจะมีมาก่อน พวกเราว่าเราอาจทำได้ไม่เต็มร้อยเหมือน คนอื่นแต่อย่างน้อยขอโอกาสให้เราทำให้เรา

ฝึกฝนก่อน แต่ไม่ว่าใครจะคิดกับเราอย่างไรเราเข้าใจตัวเราเองและ
เชื่อมั่นในการใช้ชีวิตต่อไปก็พอ”

เบสตั๊นยังแอบกระซิบมาว่าโตขึ้นอยากเป็นวิศวกร แต่ถ้ามีโอกาส
ก็อยากเป็นนายแบบด้วยนะ

สำหรับมุมมองความรักหลายคนอาจจะสงสัยว่า คนตาบอดเขา
จะไปปิ้งกันได้อย่างไร ทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกันเลยว่า “เสียงของ
คู่สนทนา” เป็นส่วนสำคัญ ตามมาด้วยนิสัยใจคอ ที่ทำให้รู้สึก
อยากจะคบหาเป็นแฟน ก็มีเรื่องราวความรักเหมือนคนทั่วไป
คนที่มากบกรับรู้ว่าตนมองไม่เห็น

หรือมองเห็นเลือน
ราง แต่อาจจะคิด
อุปสรรคตรงที่อาจจะ
ดูแลคนรักได้ไม่เต็ม
ร้อยเหมือนคนปกติ
บางทีก็มีน้อยใจตัวเอง
บ้างแต่ก็จะสู้ต่อไป
สำหรับชีวิตประจำวัน
สามหนุ่มอ่านหนังสือ

เขียนหนังสือ เล่นไลน์ เล่นเฟซบุ๊ก ได้เหมือนทุกคน

ก่อนจากกันหนุ่มโฟร์ขันอาสาขอเป็นตากล้อง พร้อมกล่าวว่า
“ผมชอบถ่ายรูปนะครับพี่” ซึ่งเมื่อคุณผลงานแล้วรูปที่โฟร์ถ่ายมาสวย
มากเลยทีเดียว

ร่วมบริจาคเงินเพื่อสนับสนุนละครเรื่องนี้ได้ที่ ชื่อบัญชี น.ส.
ธีรภรณ์ มหัตพงษ์ และ น.ส.ณัฐวดี กาญจนสูตร เลขบัญชี 799-
2-85053-8 ธนาคารกสิกรไทย สาขาพลโยธิน รายได้ส่วนหนึ่ง
หลังหักค่าใช้จ่ายมอบให้มูลนิธิช่วยคนตาบอดแห่งประเทศไทย
พบกันพฤษภาคมนี้ สอบถาม 08-9786-6955 หรือ [https://
www.facebook.com/theblindtheatrethailand](https://www.facebook.com/theblindtheatrethailand)

พงษ์ผกา ภาวภูตานนท์ฯ